

Yirmi Beşinci Saat

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Temmuz 2022

Düşsel bir tapınak izahı olmayan duygulardan örülü ve üstü bilinmezle örtülü.

Hiçliğin varlık bilinci ve kıvılcımları...

T/aşkın bir nehirim bazen susan bazen köpüren lakin dere yatağım kurudu mu bilemezler içimin de hayallerin de kuruduğunu.

Saati kuruyorum bazen yirmi beşinci saate ve bozuk saatim zamanı geldi mi kaçık bir horoz gibi ötüveriyor başucumda.

Hizaya gelen duygularım.

Ümmeti sevginin ve tefsiri huzurun.

Ansızın peyda olan hegemonya ve işte şifreyi kırıp arzı endam ettiğim karanlığın sihirli yolculuğu. Gün başına buyruk gece ise uyduruk bir güneşle göz kırıp duruyor ve saniyeler yıl gibi lakin yıllar çoktan terk emiş mekânı ve zamansız bir istila ve de istimlak edilmişken her zerrem ve koyun koyunayım özlemle özleme dahi rest çektiğim ve bir emir eri gibi aralıksız beynime yağdırdığım komutlar.

Düzenekte saklı onca başıboşluk.

Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor ve iptidai bir güneşle sözleşiyorum ve zamanı geldi mi tepeye dikiliyor güneş en çok da yirmi beşinci saatin özlemi ile yanıp tutuşuyorum:

Ne de olsa kâinat baştan sona huzura kavuşacak ve evrenin her yerinde çocuk ve kuş sesleri yağın bombaları ve sokulan nifakları sonlandırarak.

Yazıyorum günbegün yaşıyorum da.

İşe yarıyor mu peki?

Bu, ifa etmem gereken bir görev değil bilakis Hakkın ve evrenin çağrısı bağrıma b/astığım sözcükler ve gözlerimdeki perdenin uçtuğu yeryüzünü cennet bildiğim.

Bir kandırmaca olduğu muhakkak ama mutlak mutluluk diyorum ben buna adeta okulda öğrendiğim gibi mutlak sayıların eksiksiz yolculuğu öyle ki sifra yer yok bu düzenekte ve yollar alabildiğine düz ve de pembeden duvarları hayatın öyle ki duvarlar ince tavan yüksek ve sekiyoruz bir arada bir yürekten diğerine.

Muhalifi olduğum hayatsa pervasız ve umarsız ve ne istesem bana sunuyor güzellikleri.

Baktığım pencere ve de gördüklerim.

Görgüsüz bir sevgi benimki her eşikte saklı o sekme ve işte alabildiğine mutluyum.

Mevsimse ısrarla yâd ediyor baharı her günde saklı ayrı güzellik ve izafi değil mutluluk dostluklarsa kalıcı.

Miadı dolmayan duygulardan örülü bir eksen ve endamlı varlığı duyguların elbette en başta aşkın seyri.

Kısıtlı bir hayatta kasıtlı yapıyorum bunu işte:

Her gün bitiminde yeni bir saat ekliyorum yirmi dördüncü saatin ardından: sadece ekstrem bir saat ve baş başayım kendimle ve kalemle.

Nur saçan bir sađanak.

Ulemasıym duyguların kalemse devasa bir ulak.

Uyruđu yok hiçbir duygunun ve ben hiçbir yere kimseye ait deđilim gelin görün ki her şeyin sahibesi de benim:

Tırnak içinde kayıtlı olduğum sıra dığu bir mekân bir zaman aralığı belki de Araf'ta yaşıyor olmanın bana sunduğu farkındalık:

Ne yerdeyim ne gökte.

Ne içimdeyim ne dışımda.

Kordan heceler kör değil gözlerim özümde saklı ne ise sunuyorum bir bir ve ben dokunulmazlığımı ilan ediyorum o yirmi beşinci saatte:

Ne bir dakika fazlası ne eksięi.

Hamt ettiğim kadar hüznü olsam da duyguların uçuşan varlığına kalemle dokunuyorum yirmi beşinci saatte:

Yaşıyor olmanın mucizevi farkındalığı ve yazıyor olmanın kudreti ve kifayeti bir o kadar kifayetsiz addedilen benliğimle dağlar tepeler aşıyorum ta ki yirmi beşinci saat hükmünü ve miadını doldurana değin.

Bu da Rabbin bana bahşettiği bir farkındalık ve hikmet.

Devamı mı?

O halde yarını bekleyelim hem geç hem erken olmadan üstelik yere göğe sığmadığım öyle ki bedenimden dahi kolaylıkla fırrar edip evreni tavaf ettiğim o yirmi beşinci saat akabinde yenide bedenime girip kaldığım yerden devam ederken...